

לשאת את אפס המשקל

טל"ח

"היתה לנו אהבת עולם"

(עלמה זהר)

החיים כנמשל

שפתים נועדו לנשיכות

עינים נועדו לעצמה

כתפים נועדו להיות שחות

האדמה להיות האדמה.

בליל האברים בכליל עלבו

כושל מהקורם לכדי בשר.

יחיד אתה פוסע ברחובות

העזובים. מר-הליל סר,

אפשר לפסע נצח בהלו.

אפשר למות מבלי להולד.

אפשר להתאכל באש ולא

לבער, אפשר לפסע עד כלה –

בכל פסיעה האין מתעבה.

אי-ש-איש ספונים עכשו בתוך ביתם.

הרחובות ריקים מאין עובר

ואין דבר מלבד ריקנותם,

והשקיטה קורעת עור תפף

ואין לשאת את אפס המשקל

ואין, לעזאזל, שמים לרוחה

והבשר הזה לא מסגל –

יאוש זורם בדם כמו חשמל

אי-ש-איש מאכילים עכשו שדם

אני כשלעצמי תמיד נגמל

מן התשוקה להיות לבן-אדם.

"תחיי אתי, ליאור", ואת אמרת לי כן.

עכשו אני שוכב פרקדן ומשתומם

מלבן התקרה האינסופי והדומם

על מטת יחיד ומתרגל להזדקן.

עכשו אני הופך בכל ההזיות

שכנראה קרו למישהו אחר:

הדם והבשר והחלב, אני זוכר

דברים אשר פשוט לא יכולים להיות:

עינים רעבות אלי ורק אלי,

שפתים מחיכות כשהן קוראות בשמי...

עכשו אני תוהה ולא ברור לי מי

היה שם במקומי ומי הערטילאי

אשר טעה בחשבוננו והניחני שם...

עכשו אני צוחק ביני לבין עצמי,

עכשו אני חוזר כמעמל יומי

אל הבדידות והפחדים והיאוש והאשם

אל הרגיל והמכר, כמו אמבט שהתרוקן.

עכשו אני בוהה למעלה ונמלק

אם באמת ביקום מקביל אני אמרתי לך

"תחיי אתי, ליאור", ואת אמרת לי כן.

תשלילי עיניים

אני זוכר את מה שאי אפשר לשכח.
אני זוכר את מה שלא כדאי לזכר.
חרבי עיני הכו פקח־קוח
וכעת כבר מאחר לסכר.

אני זוכר תמונות עשן שנצרכו
באור לבן על גב סרטי צלום שחרים,
קשתיותי אשר נתרבו
על חשבונם של אישונים צרים,

אני זוכר הכל בעל כרחי
ומשתדל לא לספר יותר מדי.
לא לדבר מעל להכרחי,
לא להשיל מעל גופי את בגדי

כי לבן גוף עירם בזהק מנשא.
אני הולך בתלם וחוזר
כמו חמור המתנהל לאבוסו
להצליף ולאכל ולפזר

שער קשיח במשעול הליכתו.
קרחות קטנות כמו בת־קול
פושות בעור ומבשרות סופיותו,
אך לא בזכרון. אני זוכר הכל,

אני מביט למרומים מהמרפסת
ובמקומם רואה רפאי־חלב.
בנקדה סמוך לאפק מתאפסת
החמה, וכנראה הגיע השלב

שבו אין למראות עוד משמעות.
כבר שבעה העין לזרא.
נראה שחלה כאן איזו טעות
כי החמה נראית היום כל כך שחורה,

אבל פעת כבר מאחר לזה.
אני נרדם אבל ממשיך לראות
וגוף שרירי אבל מאד רזה
נצנף דומם ומחכה לאות.